

XXXI TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 5Mo6 ,2-6)

Lugemine viiendast Moosese raamatust:

Neil päevil rääkis Mooses rahvale ja ütles: Kui sa kardad Issandat, oma Jumalat, ning täidad kogu oma eluaja kõiki tema seadusi ja käske, mis ma sulle kohuseks teen - sina, su poeg ja su pojapoeg - siis elad sa kaua. Sellepärast pane tähele, Iisrael, kõike seda, mida Issand, meie Jumal, on sulle öelnud, et su käsi käiks hästi ning et saaksid äralugematult paljuks ja päriksid maa, mille Issand, sinu isade Jumal, on sulle töötanud - maa, mis voolab piima ja mett. Kuula, Iisrael! Issand, meie Jumal, on ainus Issand. Armasta Issandat, oma Jumalat, kõiges oma südamest, kõigest hingest ja kõigest jõust. Ja need sõnad, mis ma sulle täna kohuseks teen, jäägu sinu südamesse. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps18 ,2-3. 4.47. 51.50. R:2a)

R: Ma armastan Sind, Issand, mu tugevus.

Ma armastan Sind, Issand, mu tugevus.
Issand on mu kalju, minu kindlus ja mu päästja.
Mu Jumal on mu kalju, kus ma pelgupaika otsin,
mu kilp ja pääsemine, minu kõrge varjupaik.
R:

Kiidetud olgu Issand, nõnda ma hüüan.
Nii pääsen oma vaenlaste käest.
Elagu Issand! Mu kalju olgu kiidetud!
Ülistatud olgu Jumal, mu lunastaja!
R:

Sinu abi su kuningale on suur,
oma salvitule Taavetile ja tema järelpõlvele osutad sa heldust.
Seepärast tänan ma Sind rahvaste seas,
laulan ja mängin kiitust su nimele.
R:

(Teine lugemine He7 ,23-28)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Vennad, palju oli preestreid Vana Seaduse ajal, kuid surm ei lasknud neil jääda. Aga Jeesusel, kes jääb igavesti, on preestriseisus, mis jääb igavesti. Sellepärast suudab tema päästa need, kes tema kaudu Jumala juurde tulevad, sest ta elab igavesti ja kostab nende eest. Niisugune peabki ju meie ülempreester olema: püha, veatu, laitmatu, patustest eraldatud ja tõstetud üle taevaste. Tema ei tarvitse, nagu varasem ülempreester, tuua päevast päeva ohvreid omaenda pattude eest ja alles siis rahva

pattude eest, sest iseenda ohvriks toomisega on ta seda juba kord teinud. Seadus paneb ülempreestriteks nõdrad inimesed, aga töötusesõna, mis anti hiljem kui seadus, paneb sellesse ametisse Poja, kes on täiuslik igavesti. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 14,23)

Halleluuja. Kes mind armastab, see elab minu sõna järgi ja minu Isa armastab teda. Halleluuja.

(Evangeelium Mk12 ,28b-34)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal tuli Jeesuse juurde üks kirjatundja ja küsis temalt: "Milline käsk on kõikidest kõige esimene?" Jeesus vastas: "Esimene on see: Kuula, Iisrael - Issand, meie Jumal, on ainus Issand. Armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest südamest, kõigest hingest, kogu mõistusega ja kõigest väest. Ja teine on see: Armasta oma ligimest nagu iseennast. Ning ei ole ühtki käsku neist suuremat." Ja kirjatundja ütles talle: "Väga hea, õpetaja, seda oled sa õigesti öelnud, sest tema üksi on Issand ja teist ei ole, ning armastada teda kõigest südamest, kogu arusaamisega ja kõigest väest ning armastada oma ligimest nagu iseennast - see on palju enam kui põletusohvrid ja muud ohvrid." Nähes, et ta oli arukalt vastanud, Jeesus kostis talle: "Sina ei ole kaugel Jumala riigist". Ja keegi ei julgenud temalt enam midagi küsida. See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad. Arvuti käsitlemine kuulub tänapäeval enamiku inimeste argipäeva. Aegajalt juhtub, et ekraanile ilmub teade - kusagil on juhtunud mingi viga, pilt jääb ja arvuti ei reageeri enam klaviatuurile ega hiirele. Sageli aitab selle vastu üks lihtne võte, "reset" või "reboot" - arvuti hetkeks vooluvõrgust väljalülitamine ning uuesti käivitamine. Taaskäivitamisel loetakse programmid uuesti sisse ja näe imet - arvuti töötab nagu muistegi. Tegelikult teeme midagi sarnast ka meie, kui me puhkuse võtame. Me jääme oma põhitöö rutiinist mõneks ajaks eemale ja kui me tagasi tuleme, siis näeme paljutki värskema pilguga, meil on rohkem jõudu ja parem tuju.

Vahel mõtlen ma, et ka maailma religioonidele võiks mõnikord "resetti teha", sest neis leidub paljugi niisugust, mis on juba ammu umbe jooksunud. Näiteks on kõik religioonid ühel meelel selles, et inimesi tappa ei tohi - aga kui peetakse ususõda, siis äkki neid natuke teistviisi uskuvaid inimesi tohib küll...

Me palume Jumala halastust meile kõigile ja palvetame Kyrrie.

Jutlus

Milliseid tundeid äratav meid, armsad õed ja vennad, see üleskutse: "Armasta Issandat, oma Jumalat, kõigest südamest, kõigest hingest, kogu mõistusega ja kõigest väest?" Me teame ju, et Jeesuse enda maine elu lõppes märtrisurmaga, ja seetõttu peaks meilegi jaoks Jumala armastamine võrduma eneseohverdusega. Paraku on nii mineviku ususõjad kui ka tänapäeva enesetaputerrorism meile näidanud, et päriselt nii see vist ikka olla ei saa.

Armastus Jumala vastu ei tähenda ju seda, et peaksime otsemaid tema eest surema, vaid et võiksime ikka temale ja temaga ka natuke siin maa peal elada. Jumala armastamine võib küll tihti tähendada kannatust ja lakkamatut millegi poole püüdlemist, kuid mitte ainult: vaja on ka teist poolt, enesesse süvenemist ja dialoogi oma südametunnistusega.

Armastusekäsu teine pool ütleb ju selgesti: "Armasta oma ligimest nagu iseennast." Sellega on öeldud, et ma tohin ja lausa pean armastama ka iseennast, ja mitte vähem kui teisi. Kuidas muidu suudaksin ma teisi armastada, kui ma ei oskaks endale ette kujutada, mis mulle meeldib või mida pean ma õigeks ja mida valeks? Tegelikult räägib ka armastusekäsu esimene osa teatud inimesepoolsest püüdlusest: keegi ei anna garantiid, et kui inimene armastab Jumalat kogu südamest ja kõigest hingest, kogu mõistusega ja kõigest väest, siis suudab ta sellega Jumalat mõjutada. Aga üks on selge: ainult instinktidele taanduva iseloomuga eesmärgid ei too inimesele täitumust, sellepärast peab ta püüdlema kõrgemale, avardama oma inimlikkuse piire.

"Keegi ei ole iialgi näinud Jumalat. Ainusündinud Poeg, kes on Isa südame lähedal, tema on meile temast teate toonud." Nii seisab Johannese evangeeliumis kirjas (1,18) ja see peaks kehtima tänini. Ka meil ei ole rohkemat kui see teade, mille Jeesus meile tõi - pigem küll oma eeskujuga ette näitas.

Paraku pole sellest teatest arusaamine sugugi lihtne, vaid me pörkume siin paljude vastamata küsimustega. Toon vaid mõned näited, mis on läbi aegade põhjustanud palju peamurdmist: miks ei öelnud Jeesus, kui ta 12-aastaselt Jeruusalemmas käis, oma vanematele, et tal on vaja veel mõneks päevaks templisse jääda? Ja tegelikult oleks ta võinud üldse oma vanematega viisakamalt rääkida, kui nad ta südamevaluga otsimise järel viimaks templist leidsid. (Lk 2,39 jj.)

Samuti, kas ei saanud Jeesus siis veidigi oodata ja pidi tingimata just hingamispäeval tervistamisimesid tegema ning sellega varisere ärritama? Neist haigetest polnud ju keegi sedavõrd eluohtlikus seisundis, et asi poleks kannatanud järgmise päevani.

Veel võib küsida, kas Jeesus armastas ka varisere ja muid

silmakirjateenreid? (Mt 12,9-14; Lk 13,11jj; Lk 14,1jj; Jh 5,1jj)
Ja kui ta tõesti armastas, siis miks lasi ta konfliktil areneda kuni ristilöömiseni? Muidugi, ristisurm oli vajalik maailma päästmiseks, kuid mis sai nendest konkreetsetest inimestest, kes selle taga olid? Viimse kohtu ees pidid ju nemad äkki teada saama, et järjekordse valeprohveti asemel olid nad tapnud Jumala enda Poja?

Edasi: mis sai Juudast, hukatuse pojast (Jh 17,12), kelle kohta Jeesus ütles, et parem oleks talle, kui ta oleks sündimata jäänud? (Mt 26,24). Kas Jeesus armastas ka Juudast? Ja mida mõtles Jeesus, kui ta ütles: "Kas te mõtlete, et ma olen tulnud rahu tooma maa peale. Ma pole tulnud tooma rahu, vaid mõõka." (Mt 10,34)?

Jah, tõesti rasked küsimused, millele piiblist selget vastust ei leia, ja kahjuks pole võimalik neid ka Jeesuselt endalt järele küsida. Aga kuidas me saaksime teda armastada, või tema armastusse uskuda, kui me temast aru ei saa?

Armsad õed ja vennad, tänapäeval peaks see ajaloo taustal olema selgem kui kunagi varem, et Jumala ilmutuse otsene sõnastus ehk inimeste poolt kirja pandud piibliraamat on kohati liiga ebatäpne ja sageli iseendaga vastuolus. Võibolla on see üks põhjuseid, miks nooremad inimesed tunnevad end usuõpetuse tunnis ebamugavalt ja ei huvitu enam nii palju kirikust ja pühakirjast.

Aga miks ma teile kõigist neist vastuoludest räägin? Kas ma olen siis ateist, kes tahab Jumala surnuks vaielda? Sugugi mitte, vastupidi! Ma lihtsalt keeldun Jumalat endale ette kujutamast rumalamana ja julmemana kui ma ise olen. Ma üritan armastada Jumalat ilma piiranguteta, nagu armastavat isa - mitte et ma peaksin teda kartma, nagu oleks ta mingi vihast vahutav monstrum, kes ainult ootab kättemaksupäeva, et patused igaveseks põrgutulle heita.

Sest nii kirjutab Prohvet Jesaja: "Ja viimseil päevil sünnib, et Issanda koja mägi seisab kindlana üle mägede tippude ja kõrgub üle küngaste, ning kõik rahvad voolavad tema juude kokku. Tema mõistab kohut paganate üle - õiglast kohut rahvaste üle. Siis nad taovad oma mõõgad sahkadeks ja piigid sirpideks. Rahvas ei tõsta enam mõõka rahva vastu ja nad ei õpi enam sõdima." (Js 2, 2.4)

Ma loodan, et Jumal rõõmustab selle üle, kui ta tulles leiab eest kasvõi mõnedki mõõgad juba sirpideks taotuna. Lapsed tohivad ju vahel oma vanematele ka üllatust teha. Aamen.